

Costa del snow

Bij overwinterende ouderen denken we aan het zonnige Spanje. Maar ook Oostenrijk is in trek. Sommige Nederlanders zitten er de hele winter. In Königsleiten bijvoorbeeld.

Tekst: Florian van Rees
Foto's: Arie Kievit

**Herman
en Gerry
de Vos**
Mooiweerskiërs

‘We hebben liever sneeuw dan regen’

Het stel gaat geregeld uit eten

► Direct na aankomst in Oostenrijk, in december, had Gerry (73) een medisch akkefietje. De dokter vroeg of ze naar het ziekenhuis wilde of naar huis. „Naar huis natuurlijk,” zei ze. In de winter is dat het appartement dat ze sinds 1977 heeft met echtgenoot Herman (75). „Want we hebben liever sneeuw dan regen.”

Hun bestaan in Nederland, in de buurt van Enschede is behoorlijk vol: golfen (zij), fanatiek tennissen (hij), een druk sociaal leven (samen). In Königsleiten, een hooggelegen dorp op de grens van Tirol en Salzburgerland, hebben ze geen verplichtingen. Rustig wakker worden, online een krantje lezen, na het ontbijt samen een stuk wandelen. De ene keer een rondje om de kerk, de andere keer een flink eind door het bos. Even naar de Spar, soms een was draaien, en dan lekker het balkon op, klassieke muziek op de achtergrond. Als de zon schijnt, gaan ze in de middag een paar uurtjes de piste op. „We zijn mooiweerskiërs geworden.” En daar hoort een biertje bij, op het terras van de Larmachhütte.

Ze zouden vriendschappen kunnen aangaan met andere Nederlanders, er zijn er genoeg; in Königsleiten

– het rustige buurmeisje van wildebras Gerlos – hebben rond de 230 appartementen een Nederlandse eigenaar. Maar die behoefte voelen ze niet sterk. „We hebben het hier goed met z’n tweeën,” zeggen ze.

Après-skiën doen ze thuis met een biertje, wat bij Herman moeiteloos overgaat in een powernap. Gerry gaat dan koken; zuurkool, pasta, het kan van alles zijn. Niet elke dag, want het stel gaat geregeld uit eten.

Soms leggen ze een kaartje met anderen. Jokeren, hartenjagen, pesten. En Gerry probeert haar man

Après-skiën doen ze thuis met een biertje, wat bij Herman moeiteloos overgaat in een powernap

nu aan het briden te krijgen, maar Herman vindt er niet veel aan. „Je moet de kaarten onthouden en je mag

er niet doorheen praten. Ik wil spelen voor de gezelligheid, met een drankje en een blokje kaas.”

Nog even naar Pauw kijken en dan naar bed. Nergens slaapt het zo lekker als in de bergen.

Afen toe proberen ze te briden

Marilou de Jong
Op zoek naar een stressvrij bestaan

‘Echte rust is: koffie met een sigaar’

► **Marilou de Jong (68) is een einzelgänger, zoekend naar plekken en situaties waarvan weinig prikkels uitgaan.** Op die manier houdt ze het hoofd boven water sinds de dood van haar man George, in 2001. Het kleine appartement aan de rand van het bos is zo'n plek. Marilou zit er in de zomer drie maanden en in de winter drie maanden. De rest van het jaar woont ze in Den Haag. Ze mag dan op zichzelf zijn, saai is Marilous leven in winters Oostenrijk allerminst. Zeker niet nu ze Georgia heeft, een vrolijke cockerspaniël. In de hoek van de kamer staat een kist vol piepbeesten. „Bist du verrückt geworden,” straft ze het hondje af als het blaft. Gevolgd door een vergoelijkend: „Georgia is tweekalig.” Vier keer per dag gaan ze met z'n

tweeën naar buiten, het bos in. Als de omstandigheden goed zijn, gaat Marilou 's middags een paar uur skiën. Alleen, want dan kan ze gaan waar ze wil en zolang als ze wil. Skiën gaat prima met haar kunstknieën. „Daar zijn ze goed in, in Oostenrijk, in knieën.” En dan is er nog de klarinet. Ze heeft elke week les, twee dorpen verderop, in Zell am Ziller. Om de *Bolero* van Ravel, het stuk dat op de muziekstandaard staat, zuiver te laten klinken, oefent ze een half uur per dag. „De burens horen dat wel, maar vinden het geen probleem.”

Skiën doet ze liefst alleen, want dan kan ze gaan waar ze wil en zolang als ze wil

Marilou tennist ook, in een hal. „Ik ken niet genoeg mensen om mee te trainen en ik wil niet de stress van wedstrijden, dus sla ik een balletje tegen mijn trainer. Déze laat me lopen, daar word ik lekker moe van.” Ultieme relaxmomenten beleeft ze op haar balkon. „Drie keer per dag neem ik koffie met een sigaar. Een corona of een panatella. Met een puzzel, een krantje of een boek erbij.” Lichte literatuur. En 's avonds kijkt ze vaak televisie. Aan Nederlandse programma's beleeft ze weinig plezier. Af en toe zet ze naar Duitse zenders, ZDF en ARD. Naar korte krimi's. Niet te bloederig.

Cockerspaniël Georgia is tweekalig

Puzzeltje en een panatella

'Meer mensen over de vloer dan in Nederland'

►► „We zitten niet in Spanje, want je wilt toch wat te doen hebben als je overwintert. Elke dag strand gaat vervelen, elke dag skiën niet.” Duidelijk, dat is dus waarom Willem en Ginie (beiden 66) elke winter tien weken in de sneeuw zitten en niet in de zon. Hun appartement is klein, maar groot genoeg om vrienden te ontvangen en urenlang te borrelen. „We hebben veel aanloop van andere Nederlanders hier. Een drankje, samen eten, skiën,” vertelt Willem.

Ginie: „Thuis hebben we het druk, met familie, kinderen, kleinkinderen. Hier hebben we een voller sociaal leven. We zijn continu in vakantie-stemming.” Terug in de kop van Overijssel is er geen contact met de vrienden uit Oostenrijk. Vanuit de Alpen is er wel contact met Nederland, via FaceTime. 'Hallo Lizzy, heb je een leuke dag gehad vandaag? Jens, zie je opa en oma zwaaien?' Skiën mag dan nooit vervelen, Ginie wil toch af en toe eens

'van de berg af'. Even een stad in, een beetje winkelen en zo. Het komt er vaak gewoon niet van, ze hebben dit seizoen nog geen tijd gehad voor een dagje Innsbruck. Gelukkig heeft Königsleiten één modezaak. Met lederhosen en dirndljurken en skikleding die geen

Skiën mag dan nooit vervelen, Ginie wil toch af en toe eens 'van de berg af'. Even een stad in, een beetje winkelen of zo

normaal mens kan betalen. Maar goed, toch leuk om even te kijken. Willem en Ginie zitten dus al vier weken óp de berg. Dat is soms gek als ze mensen ontmoeten die maar een weekje wintersport per jaar hebben. Ginie: „Je praat weleens met iemand in de lift. Als ik dan bijvoorbeeld zeg dat de sneeuw beter is dan vorige week, vragen ze: 'O, maar hoe lang zit je hier dan al?' 'Vier weken.' Dan realiseer ik me wel wat een luxepopetje ik ben.”

Even zwaaien naar de kleinkinderen in Nederland

Willem en Ginie Vries
Tien weken in vakantiestemming

‘Ik neem minder risico, want ik wil niet vallen’

*In pyjama ontbijten,
naar het weerbericht
kijken en dan naar boven*

**Barend
Streefland**
Kilometervreter
van 90

► De mannen van de sleeplift zien 'der Alte' al aankomen. Het is bijna 9 uur. De 90-jarige Barend Streefland is er elke ochtend als eerste. Dag in dag uit, van de opening van het seizoen in december tot het eind, in april, weer of geen weer. En hij stopt pas rond half 4. Voorheen ging hij thuis lunchen en even rusten, maar 'dat kost skitijd'. „Elke dag kan de laatste zijn.” Dus eet hij zijn boterhammetje tegenwoordig boven, meestal gewoon in de lift. Uit zijn buiktasje haalt hij een flesje water. Barend ontdekte het skiën tijdens zijn huwelijksreis, in 1953. De liefde voor de bergen, en voor Leni, zijn nooit verdwenen en 37 jaar geleden kocht de toenmalige hoofddocent

natuurkunde aan de universiteit van Utrecht - een appartement in Königsleiten. „Een mooi skigebied, sneeuwzeker en een prachtig landschap.” Sinds de dood van Leni, tien jaar geleden, is hij nog fanatieker gaan skiën. „Maar vroeger leerde je elk jaar wat bij, nu wordt het elk jaar wat minder. Mijn evenwichtsgevoel wordt minder, zeker bij slecht zicht. En ik neem wat minder risico, want ik wil niet vallen.” Maar hárd dat hij gaat! En goed! Niet zo gek dat hij vorig

Voorheen ging 'der Alte' thuis lunchen en even rusten, maar dat kost skitijd. 'Elke dag kan de laatste zijn'

seizoen de skiër was met de meeste kilometers en meeste hoogtemeters van de hele Zillertal Arena. Via de skipas wordt dat allemaal geregistreerd. Zijn zoon in Nederland houdt de verrichtingen van pa via internet in gaten. En belt hem 's avonds. 'Zo, pap, je hebt een goeie dag gehad, zie ik. 92 kilometer.' Hij voelt zich nooit alleen. Af en toe heeft hij contact met huisgenoten, soms maakt hij een praatje met de mannen bij de lift. Hij heeft een paar keer Rummikub gespeeld met andere Nederlanders, maar hij vond het maar 'een flauw spelletje'. In de avond leest hij vooral. En hij gaat op tijd naar bed, want om half 8 moet hij op om op tijd bij de lift te zijn. ■